

1

Agentul companiei de Asigurări Reciproce pe Viață din Carolina de Nord a promis că va zbura de la Mercy până în cealaltă parte a Lacului Superior la ora trei. Cu două zile înainte ca evenimentul să aibă loc, omul a prins cu o piuneză un bilet pe ușa căsuței lui galbene:

La 3:00 p.m. miercuri, 18 februarie 1931, voi decola de la Mercy, de unde voi zbura cu aripile mele. Vă rog să mă iertați. Vă iubesc pe toți.

(semnat) Robert Smith,
agent asig.

Domnul Smith n-a adunat atâta lume ca Lindbergh cu patru ani în urmă – nu mai mult de patruzeci-cincizeci de oameni, fiindcă până la unsprezece dimineța, în chiar miercurea pe care și-o alesese ca să-și ia zborul, nimeni nu apucase să citească biletul. La momentul acela din zi, în mijlocul săptămânii, zvonurile nu prea aveau spor. Copiii erau la școală; bărbații erau la serviciu; și mai toate femeile se strângeau în corsete și se pregăteau să se ducă să vadă ce cozi și măruntaie se mai dădeau de pomană la măcelărie. Numai șomerii, cei care lucrau pe

cont propriu și cei foarte tineri erau disponibili – deliberat disponibili fiindcă aflaseră despre asta sau întâmplător disponibili fiindcă se nimeriseră chiar atunci în capătul dinspre mal al străzii Not Doctor, o denumire pe care poșta nu o recunoștea. În hărțile orașului strada figura ca Mains Avenue, însă singurul doctor de culoare din localitate trăise și murise pe strada aceea, iar când omul s-a mutat acolo în 1868, pacienții lui s-au obișnuit să numească strada, fiindcă niciunul nu locuia acolo sau prin apropiere, Doctor Street. Ulterior, când s-au mai mutat acolo și alți negri și când serviciul poștal a devenit un mijloc popular de a-și transfera mesaje între ei, au început să sosească plicuri din Louisiana, Virginia, Alabama și Georgia adresate unor persoane cu numere de case pe Doctor Street. Funcționarii de la poștă returnau aceste plicuri sau le treceau la Oficiul Scrisorilor Moarte. Mai târziu, în 1918, când oamenii de culoare erau luați la armată, câțiva și-au dat adresa la biroul de recrutare ca Doctor Street. În felul acesta, numele a dobândit un statut cvasioficial. Dar nu pentru multă vreme. Câțiva legiuitori municipali, care prin activitatea lor politică urmăreau cu precădere ca orașul să aibă denumiri decente și să își păstreze reperatele istorice, au avut grijă ca Doctor Street să nu figureze niciodată în actele oficiale. Și, întrucât știau că doar locuitorii din Southside foloseau acest nume de stradă, au dat dispoziție să se pună anunțuri în prăvăliile, frizeriile și restaurantele din partea aceea a orașului în care se spunea că bulevardul care se întinde de la nord la sud, pornind de la Shore Road, din fața lacului, până la intersecția șoselelor 6 și 2 care duc în Pennsylvania, și care trece paralel cu și printre Rutherford Avenue și Broadway, a

fost întotdeauna și va fi întotdeauna cunoscut ca Mains Avenue, și nu Doctor Street.

Era un anunț public într-adevăr lămuritor, întrucât le dădea posibilitatea locuitorilor din Southside să își păstreze vie memoria și totodată să le facă pe plac legiuitorilor municipali. Oamenii de pe-acolo îi spuneau Not Doctor Street și aveau tendința să numească spitalul caritabil din capătul de nord al străzii No Mercy Hospital, întrucât abia în 1931, a doua zi după saltul domnului Smith de pe cupola acestei clădiri, i s-a permis prima oară unei negrese însărcinate să nască în spital, și nu pe treptele acestuia, ca până atunci. Generozitatea spitalului la adresa femeii amintite nu s-a datorat faptului că aceasta era unica odraslă a acelui doctor negru, din moment ce în toată viața lui profesională omul nu se bucurase niciodată de privilegiile spitalului și doar două dintre pacientele lui fuseseră cândva primite la Mercy, ambele fiind albe. În afară de asta, în 1931 doctorul era mort de mult. Probabil că săritura domnului Smith de pe acoperiș peste capetele lor îi determinase să o primească. În orice caz, deși poate convingerea mărunțului agent de asigurări că putea efectiv zbura nu a determinat neapărat locul unde a născut femeia, cert e că a contribuit în schimb la momentul nașterii.

Când l-a văzut pe domnul Smith ieșind din spatele cupolei exact cum promisese, cu aripile lui mari din mătase albastră îndoite în față peste piept, fiica doctorului decedat a scăpat din mână coșulețul acoperit din care s-au revărsat petale de trandafiri din catifea roșie. Vântul le-a risipit peste tot, în sus, în jos și peste micile mormane de zăpadă. Niște adolescente – fiicele ei – au zbughit-o încercând să le prindă, în timp ce mama lor gemea și se

ținea cu mâinile de burtă. Iureșul provocat de petalele de trandafiri s-a bucurat de multă atenție, ceea ce nu se putea spune însă și despre gemetele femeii însărcinate. Toată lumea știa că fetele munciseră ore în șir ca să facă petale din catifea scumpă, desenându-le, croindu-le și cosându-le, dar că Magazinul Universal Gerhardt's nu va pregeta să le refuze pe toate cele care se murdăreau.

O vreme a fost frumos și vesel acolo. Bărbații s-au alăturat și ei eforturilor de a aduna la repezeală peticele de material ca să nu se ude de zăpadă – prinzându-le din zbor când le sufla vântul, sau culegându-le cu delicatețe din zloată. Iar copilașii nici nu mai știau la ce să se uite mai întâi – la bărbatul înfășurat în albastru de pe acoperiș ori la bucățelele roșii de pe jos. Dilema lor s-a rezolvat când o femeie s-a apucat subit să cânte. Pe cât de sărăcăcios îmbrăcată era cântăreața aceasta din spatele mulțimii, pe-atât de frumos era gătită în schimb fiica doctorului. Ea purta un mantou gri elegant, cu croială largă ca pentru gravide, o pălărie cloș neagră și niște șoșoni încheiați cu patru butoni. Cântăreața avea pe cap o căciulă tricotată bleumarin trasă bine peste frunte. În loc de palton, se înfolfolise strâns cu o plapumă veche. Cu capul aplecat pe umăr, se uita fix la domnul Robert Smith și cânta într-un contralto puternic:

*Oh, Sugarman, departe zbori
Sugarman, te du în nori
Sugarman, ceru-l brăzdează
Sugarman, acas' s-ajungi...*

Câțiva din cei vreo cincizeci de oameni adunați acolo își dădeau coate și rânjeau batjocoritor. Alții ascultau ca la cinema, când acompaniamentul la pian punctează cu

folos filmul mut de pe ecran. Au stat așa un timp, fără ca vreunul să-l strige tare pe domnul Smith, toți preocupați de una sau alta dintre întâmplările neînsemnate din jurul lor, până a apărut personalul spitalului.

Aceștia priviseră dinăuntru pe fereastră – întâi cu o curiozitate moderată, apoi, când gloata s-a umflat parcă până în zidurile spitalului, au urmărit totul cu teamă. Se întrebau dacă nu asistau cumva la una dintre manifestările organizate frecvent de grupurile de emancipare rasială. Dar văzând că nimeni nu purta pancarte sau megafoane, s-au încumetat să iasă afară în frig: chirurgi îmbrăcați în alb, funcționari în sacouri închise la culoare și trei asistente medicale în uniforme scrobite.

Imaginea domnului Smith, cu aripile lui albastre imense, i-a făcut să încremenească de uimire câteva secunde, la fel ca și cântecul femeii și trandafirii risipiți peste tot. Cătorva le-a trecut prin cap că era probabil vreo formă de ritual. Philadelphia, unde domnea Părintele Divine, nu era chiar așa de departe. Poate că fetele care țineau coșuri cu flori erau două dintre fecioarele lui. Dar râsul unui bărbat cu dinți de aur i-a readus cu picioarele pe pământ. Au încetat să mai viseze cu ochii deschiși și s-au apucat repede de treabă, dând ordine. Strigătele și vânzoleala lor au provocat multă zăpăceală acolo unde până atunci nu fuseseră decât niște bărbați, câteva fete jucându-se cu peticuțe de catifea și o femeie cântând.

Una dintre asistente, sperând să facă puțină ordine în toată debandada, scruta chipurile oamenilor din jur; la un moment dat văzu o femeie trupeșă care părea în stare să mute și munții din loc dacă și-ar fi pus în minte.

— Hei, tu, zise ea, ducându-se spre femeia trupeșă. Ți-aștia-s copiii tăi?

Femeia trupeșă întoarse încet capul și ridică din sprâncene surprinsă de grosolănia interpelării. Pe urmă, văzând de unde venea vocea, lăsă capul în jos și plecă ochii.

— Coniță?

— Trimite pe unul în spate, la cabinetul de urgențe. Zi-i să-i spună paznicului să vină imediat aici. Să se ducă băiatul ăla de-acolo. Ți-ăla.

Și arată spre un băiețel de vreo cinci sau șase ani, cu ochi ca de pisică.

Femeia trupeșă privi în jos, în lungul arătătorului asistentei, și văzu copilul indicat de deget.

— Guitar, coniță.

— Ce?

— Guitar.

Asistenta medicală se uita la femeia trupeșă de parcă îi vorbise în galeză. Apoi închise gura, se uită iarăși la băiețelul cu ochi ca de pisică, își împreună degetele de la mâini și, lent și rar, rosti către el următoarele cuvinte:

— Ascultă-aici. Ocolești spitalul până în spate, la camera paznicului. Scrie pe ușă „Acces pentru urgențe“. A-C-E-S. Oricum, e paznicul acolo. Spune-i să vină aici – în doi-timpi-și-trei-mișcări. Mișcă acum. Mișcă!

Desfăcând degetele, îl ușui cu mâinile, împingând cu palmele aerul înghețat.

Un bărbat în costum maro veni spre ea, suflând norișori albicioși.

— Mașina de pompieri a pornit încoace. Du-te înapoi, înăuntru, să nu cumva să răcești pe frigul ăsta.

Asistenta medicală încuviință din cap.

— Ați scăpat un c, coniță, zise băiatul.

Nordul era o noutate pentru el, și abia începuse să afle că nu-i era frică să-i contrazică pe albi. Dar doamna plecase deja, frecându-se pe brațe cu palmele ca să se încălzească.

— Buni, a uitat un c.

— Și un „te rog“.

— Tu crezi c-o să sară de-acolo?

— Nătărăii sunt în stare de orice.

— Dar el cine e?

— Strânge asigurările. Un nătărău.

— Și doamna care cântă cine e?

— Asta, puiule, chiar că mă lasă rece, să știi.

Zâmbea însă, privind-o pe cântăreața, așa că băiatul cu ochi de pisică ascultă interpretarea muzicală cu cel puțin la fel de mult interes cât îi acorda și bărbatului care bătea din aripi pe acoperișul spitalului.

Mulțimea începea să se cam impacienteze acum, auzind că se ceruse intervenția forțelor de ordine. Toți îl cunoșteau pe domnul Smith. Venea pe la fiecare pe-acasă de două ori pe lună ca să strângă suma de un dolar și șaizeci și opt de cenți și să scrie pe un cartonaș galben atât data, cât și rata lor săptămânală de optzeci și patru de cenți. Întotdeauna erau în urmă cam cu o lună și veșnic parlamentau cu el despre plata în avans – după ce oricum se mirau de ce venise înapoi așa de repede.

— Iar ai venit? Credeam c-am scăpat de tine.

— M-am săturat de mutra ta. Zău că m-am săturat.

— Păi, se poate, știam eu! Nici n-apuc bine să strâng și eu acolo câțiva bănuți, că te-ai și înființat. Mai punctual decât cucoana cu secera. Hoover știe ce faci?

Glumeau cu el, îl luau peste picior, le ziceau copiilor lor să-i spună că sunt plecați sau bolnavi ori că s-au dus la Pittsburgh. Dar se agățau de cartonașele alea galbene ca

și cum ar fi însemnat ceva – le puneau frumos în cutia de pantofi, lângă chitanțele de la chirie, certificatele de căsătorie și ecusoanele de identificare de la fabrică, expirate deja.

Orice-ar fi fost, domnul Smith rămânea cu surâsul pe buze, reușind să-și țină ochii atinți aproape tot timpul spre picioarele clienților. În timpul serviciului purta costum, însă casa lui nu era nicidecum mai grozavă decât a lor. Niciodată nu-l văzuse nimeni cu vreo femeie, iar la biserică nu spunea decât câte un „Amin“ din când în când. N-a snopit pe nimeni în bătaie vreodată și nu era văzut pe-afară după ce se însera, așa că lumea gândea despre el că e probabil un om de treabă. Îl asociau însă din păcate cu boala și moartea, deși nici una, nici alta nu se distingeau din imaginea cafenie a clădirii Asigurărilor Reciproce pe Viață din Carolina de Nord, care era imprimată pe dosul cartonașelor lor galbene. Ideea de a sări de pe Mercy era cel mai interesant lucru pe care domnul Smith îl făcuse vreodată. Nimeni nu l-ar fi bănuțit capabil de așa ceva. Asta ca să vezi, încă o dată, şușoteau între ei, cât de puțin îi cunoaștem pe cei de lângă noi.

Cântăreața coborî mult vocea și, fredonând aceeași melodie, străbătu mulțimea spre doamna cu petale-de-trandafiri care continua să se țină cu mâinile de pântec.

— Ar trebui să stai la cald, îi șopti ea, atingând-o ușor pe cot. O păsărică va fi aici când se va crăpa de ziuă.

— Oh? zise doamna cu petale-de-trandafiri. Măine dimineață?

— E singura care se-apropie.

— Nu se poate, zise doamna cu petale-de-trandafiri.

E prea curând.

— Ba nu, nu-i. E exact la soroc.

Femeile se priveau adânc în ochi, când un vuiet mare se ridică din mulțime – un fel de *oo* unduios. Domnul Smith își pierduse echilibrul vreme de o secundă și încerca maiestuos să se țină bine de un triunghi de lemn care ieșea afară din cupolă. Imediat, cântăreața reîncepu:

*O, Sugarman, departe zbori
Sugarman, te du în nori...*

În cealaltă parte a orașului, pompierii își puneau mantalele groase, dar când ajunseră la Mercy, domnul Smith văzuse petalele de trandafiri, auzise muzica și sărise în aer.

*

A doua zi, un bebeluș de culoare s-a născut în Mercy pentru prima oară. Pesemne că aripile albastre de mătase ale domnului Smith își lăsaseră amprenta, fiindcă atunci când băiețelul a descoperit, la patru ani, același lucru pe care domnul Smith îl aflase mai devreme – că numai păsările și avioanele pot zbura – nu l-a mai interesat deloc propria persoană. Ideea că trebuia să trăiască fără acel unic har îl întrista și îi vlăguia atât de mult imaginația, încât li se părea obtuz până și femeilor care nu o urau pe maică-sa. Cele care gândeau așa, care acceptau invitațiile ei la ceai și priveau cu jind la casa doctorului – o construcție cu douăsprezece camere, masivă, întunecată – și la limuzina verde, ziceau despre el că e „ciudat“. Celelalte, care știau că toată casa aceea semăna mai mult cu o temniță decât cu un palat, și că limuzina Dodge era doar pentru plimbările de duminică, le priveau cu milă pe Ruth Foster și pe searbedele ei fiice și spuneau că fiul ei e „profund“. Chiar misterios.

— S-a născut cu căiță?

— Trebuia s-o fi păstrat și s-o fi pus la uscat ca să-i dai să bea ceai din ea. Dacă nu faci așa, o să vadă stafii.

— Crezi în așa ceva?

— Nu, dar așa se zice din bătrâni.

— Oricum, e profund, asta da. Numai uită-te la ochii lui.

Și își dezlipeau cu limba de pe cerul gurii bucățelele cam necoapte de prăjitură rază-de-soare, uitându-se încă o dată în ochii băiatului. Le susținea căutătura cum putea el mai bine până când, după o privire imploratoare spre maică-sa, i se dădea voie să plece din cameră.

Îi trebuia ceva concentrare ca să iasă din salon, cu spinarea spălată parcă de zumzetul glasurilor lor, să deschidă ușile duble grele care dădeau în sufragerie, să se strecoare în sus pe scări pe lângă atâtea dormitoare și să nu care cumva să le atragă atenția Lenei și a lui Corinthians, care ședea ca două păpuși mari în fața unei mese pline cu resturi de catifea roșie. Surorile lui făceau trandafiri după-amiaza. Roze strălucitoare, fără viață, care zăceau în coșulețe de picnic luni de zile, până când cumpărătorul de resort de la Gerhardt's îl trimitea acolo pe Freddie, portarul, ca să le spună fetelor că puteau trece la alt balot. Reușea să se strecoare însă pe lângă surorile lui și să scape de răutățile lor gratuite, se așeza în genunchi în camera lui, la pervazul ferestrei, și se întreba fără întrerupere de ce trebuia el să stea la nivelul solului. Liniștea care umplea casa doctorului atunci, tulburată doar de murmurul femeilor care mâncau prăjitură rază-de-soare, era doar atât: liniște. Nu părea tihnită, întrucât era precedată de și avea să fie curând anulată de prezența lui Macon Dead.

Solid, gălăgios, gata să izbucnească fără vreo avertizare prealabilă, Macon îi intimida și îi speria pe toți

membrii familiei sale. Ura fața de soția lui licărea și scânteia în fiecare cuvânt pe care i-l spunea. Dezamăgirea față de fiicele lui se cernea asupra lor ca cenușa, ofilindu-le tenul smântâniu și strangulând intonația jucăușă din ceea ce ar fi trebuit să fie niște glasuri tineresti. Sub văpaia glacială a privirii lui, fetele se împiedicau de pragul ușii și scăpau solnița peste gălbenușul ouălor prăjite din farfurie. Felul în care el le zdrobea drăgălășenia, spiritul și respectul de sine era unicul eveniment al zilelor lor. Fără încordarea și drama aprinse de el, fetele nici n-ar fi știut ce să facă, poate, cu viața lor. În absența sa, fiicele lui ședeau cu capul aplecat peste pătratele de catifea roșie ca sângele și așteptau nerăbdătoare vreun indiciu al prezenței lui, iar disprețul acestuia făcea ca nevastă-sa, Ruth, să-și înceapă ziua într-o stare de stupefacție și să o încheie într-o stare de totală animație.

Când a închis ușa în urma musafirelor ei de după-amiază, lăsând să-i piară de pe buze zâmbetul placid, Ruth s-a apucat să pregătească mâncarea pe care soțul ei o considera imposibil de înghițit. Nu căuta cu dinadinsul să gătească bucate grețoase, pur și simplu nu știa cum să nu le prepare altfel. A observat și ea că prăjitura rază-de-soare era prea ciopârțită ca să i-o poată servi soțului ei, așa că s-a decis să pregătească alt desert. Însă i-a luat atât de mult să toace bucățile de vițel și de vacă pentru plăcinta cu carne, încât nu numai că a uitat că trebuia să toace și porc, mulțumindu-se doar să toarne puțină grăsime peste compoziție, dar n-a mai avut vreme să facă alt desert. Grăbită, atunci, a început să pună masa. În timp ce despătura fața de masă din pânză albă de in, desfăcând-o în aer peste tăblia frumoasă de mahon, s-a uitat și de data asta la pata mare

rămasă de la apă. Nu se întâmpla niciodată să așeze masa sau să treacă prin sufragerie fără să se uite la ea. Așa cum paznicul de la far nu se poate abține să nu se mai uite o dată pe fereastră la mare sau cum pușcăriașul caută automat din priviri soarele când este scos la plimbarea prin curte, tot așa și Ruth se ducea să verifice urma de apă de câteva ori pe zi. Știa că era acolo, că mereu va fi acolo, dar simțea nevoia să se convingă de asta tot timpul. Ca și paznicul de la far și pușcăriașul, pata asta era pentru ea ca o frânghie de laț, ca un punct de control, un fel de obiect vizual stabil care îi dădea certitudinea că lumea există în continuare; că totul este aievea, nu vis. Că e și ea vie undeva, pe dinăuntru, ceea ce știa că era adevărat doar fiindcă un lucru bine cunoscut de ea exista acolo, în afara ei.

Chiar și în abisul somnului, fără să viseze pata sau să se gândească cumva la ea, Ruth îi simțea prezența. Oh, vorbea întruna cu ficele ei și cu musafirele despre cum să scape de ea – cu ce ar putea ascunde această unică imperfecțiune de pe lemnul superb: vaselină, suc de tutun, iod, ulei de in după ce freca întâi cu glaspir. Încercase de toate. Însă privirile ei o hrăneau – cu trecerea anilor, pata devenea parcă și mai pronunțată.

Cercul acela cenușiu difuz identifica locul unde stătuse vasul umplut zilnic, cât trăise doctorul, cu flori proaspete. Zilnic. Și când nu exista nicio floare, puneau în vas un aranjament din frunze, un mănunchi de ramurile cu bobite colorate, crenguțe de salcie, de brad... Dar întotdeauna ceva care să înfrumusețeze masa la cină, în fiecare seară.

Pentru tatăl ei, lucrul acesta reprezenta o trăsătură care făcea ca familia lui să se deosebească de toți oamenii în mijlocul cărora trăiau. Pentru Ruth simboliza

toată eleganța afectuoasă care credea ea că îi înconjurasese copilăria. Când Macon s-a însurat cu ea și s-a mutat în casa Doctorului, Ruth a păstrat aranjamentul din mijlocul mesei. Pe urmă s-a întâmplat să se plimbe pe jos până la malul apei, traversând cea mai urgentă parte a orașului, ca să adune niște surcele care pluteau răzlețe pe lac. Văzuse ea în ziar, în secțiunea cu decorațiuni interioare, un aranjament ornamental făcut din surcele și alge uscate. Era o zi umedă de noiembrie, iar Doctorul, deja paralizat, era alimentat doar cu hrană lichidă, fără să mai fie scos din dormitor. Vântul îi ridicase lui Ruth fusta în jurul gleznelor, pătrunzându-i până la piele prin găurile șireturilor de la pantofi. Trebuise să-și frece picioarele cu ulei de măsline încălzit când se întorsese acasă. În timpul cinei, la care nu se aflau decât ei doi, s-a întors spre soțul ei și l-a întrebat cum îi place ornamentul din mijlocul mesei. „Mulți oameni nici nu observă lucrurile astea. Le văd, dar nu li se pare nimic frumos la ele. Nu văd că natura a creat deja ceva perfect în sine. Uită-te din partea asta. Nu-i așa că-i drăguț?”

Soțul ei s-a uitat la surcelele împodobite de dantelăria bej a algelor și, fără să miște capul, a zis: „Carnea de pui a rămas roșie la os fiindcă n-ai avut grijă s-o ții destul pe foc. Și probabil există alte feluri de mâncare de cartofi care au cocloașe. Asta numești tu piure?!“

Ruth a lăsat algele să se dezintegreze și mai târziu, când s-au uscat și au căzut pe masă, închircite ca niște coji cafenii, a luat vasul și le-a măturat cu mâna de pe masă. Însă urma lăsată de apă, ascunsă de vas în toți acești ani, a rămas expusă vederii. Și odată expusă vederii, s-a comportat ca și cum ar fi fost ea însăși o plantă și s-a întins ca o uriașă floare de un cenușiu-pal care fremăta de febră

și suspina, ca unduirea dunelor de nisip. Dar putea fi și liniștită. Răbdătoare, cuminte și nemișcată.

Nu poți face însă nimic cu o frânghie de laț, decât să constăți că există și să o folosești pentru verificarea vreunei idei care te-ar putea face să vrei să mai trăiești. De altceva este nevoie ca să poți rezista de când răsare soarele și până apune: o alinare, o mângâiere duioasă sau o dezmierdare fizică de orice fel. Astfel, Ruth se scutura de candida ei ineficiență pentru a-și cere crâmpeiul de alinare imediat după pregătirea cinei și exact înainte de întoarcerea soțului de la birou. Era unul dintre cele două răsfățuri tainice pe care și le îngăduia – acela legat de fiul ei –, și o parte din plăcerea pe care o resimțea astfel venea de la camera în care făcea acest lucru. Un verde reavăn sălășluia acolo de la tufișurile dese care se împingeau în geam și filtrau lumina. Era doar o odaie mică pe care Doctorul o numea „birou“ și, în afară de mașina de cusut pusă într-un colț, lângă manechinul de probă, nu mai erau acolo decât un balansoar și un scăunel pentru picioare. Ruth se așeza în camera aceasta, ținându-și fiul în poală, privind fix la pleoapele lui închise și ascultându-l cum sugea la sân. Privea așa fix nu neapărat din bucuria ei de mamă, cât mai ales din dorința de a evita să-i vadă picioarele atârând în jos, aproape până la podea.

După-amiaza târziu, până ca soțul ei să încuie la birou și să vină acasă, Ruth îl chema la ea pe băiat. Când el intra în odăiță, ea se descheia la bluză și zâmbea. Era prea mic ca să-l impresioneze sfârcurile ei, dar suficient de mare, totuși, ca să-l deranjeze deja gustul fad de lapte de mamă, așa că venea acolo fără nicio tragere de inimă, ca la o corvoadă, se întindea în brațele

maică-sii, cum făcuse cel puțin o dată pe zi toată viața lui, și încerca să extragă din carnea ei laptele dulceag, subțire, fără să o rănească totuși cu dinții.

Dar ea îl simțea. Reținerea lui, amabilitatea, indifeerența, toate o împingeau către fantezie. Avea impresia clară că buzele lui extrăgeau din ea un fir de lumină. Ca și cum ea ar fi fost un cazan din care ieșea aur tors. Aidoma fetei morarului – cea care ședea noaptea într-o cameră plină cu fân, fascinată de puterea tainică pe care i-o dăduse Rumpelstiltskin: să vadă cum firul de aur curge chiar din fusul ei. Și asta era cealaltă parte a plăcerii ei, o plăcere la care n-ar fi suportat să renunțe nici în ruptul capului. Prin urmare, când Freddie portarul, căruia îi plăcea să se dea drept prieten al familiei, nu numai slugă și chiriaș al lor, a venit într-o zi, târziu, la casa doctorului ca să aducă banii pe chirie și s-a uitat pe fereastră înăuntru, printre tufișuri, teroarea care a țâșnit din ochii lui Ruth izvora din subita realizare că urma să piardă o jumătate întregă din ceea ce făcea ca viața zilnică să i se pară suportabilă. Freddie, totuși, a interpretat expresia ei doar ca rușine, ceea ce nu l-a împiedicat să rânjească.

— Doamne miluiește. Fir-aș al naibii.

Se căzni să-și facă loc prin tufiș ca să poată vedea mai bine, deși ce-l deranja mai mult era de fapt propriul răs, nu hățișul de ramuri. Ruth a sărit în picioare cât a putut de repede și și-a acoperit pieptul, scăpându-l pe băiat pe jos și confirmându-i astfel ceea ce el începuse deja să suspecteze – că după-amiezile acestea erau ciudate și rele.

Până ca mama sau fiul să apuce să spună ceva, să se aranjeze sau chiar să schimbe vreo privire, Freddie